

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR : ION N. CESAURESCU

REDACTOR-PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Banchetul ce Curierul Judiciar a hotărât a da, cu ocazia intrării sale în al XX-lea an, va avea loc, neapărat, Sâmbătă, 1 Maiu, ora 8 seara, după cum a fost anunțat, în Salonul de marmoră al Hotelului Bulevard.

Adeșiunile continuă a se primi de d-l Codreanu, la Curierul Judiciar, până în seara de Vineri 30 Aprilie cor.

SUMAR

Despre despăgubirea la care creditorii privilegiați și ipotecari au drept, în caz de distrugerea lucrului grevat, atunci când acest lucru a fost asigurat, de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de casație, s. II : L. Beroviciu cu Eufrosina Popescu s. a., cu o Observație de d-l D. Alexandresco ;

Tribunalul Tutova : Șmil Natanson cu Crisanta L. Vandora și Lupu Schwartz ;

Jud. ocol. I Craiova : N. Hociota cu Prim. orașului Craiova ;

Curtea de casație din Franța : Pensie alimentară, cu o Observație de d-l Lt. Dr. G. Danielopol.

Despre despăgubirea la care creditorii privilegiați și ipotecari au drept, în caz de distrugerea lucrului grevat, atunci când acest lucru a fost asigurat.

(Comentariul art. 1721 din codul civil).

Principiul înscris în art. 1721 din codul nostru neexistând în Franța până la legea din 19 Februar 1899, cu drept cuvânt se decidea acolo, înainte de această lege, conform rigorozei principiilor, că creditorii privilegiați sau ipotecari nu aveau nici o preferință asupra despăgubirii datorite de asigurător, când lucrul grevat era distrus prin sinistru în contra căruia el fusese asigurat. Această despăgubire se împărțea, deci, în asemenea caz, între toții creditorii debitorului, fără nici o deosebire, afară de cazul când debitorul cedase despăgubirea creditorilor săi privilegiați sau ipotecari, sau când însuș creditorul asigurate imobilul ¹⁾. Creditorii chirografari se

foloseau astfel de sinistru întâmplat debitorului, luând o parte din despăgubirea datorită de societatea de asigurare, cu toate că ei nu ar fi avut nici un drept la prețul imobilului asigurat, dacă acest imobil ar fi fost vândut.

Această soluție era însă atât de nedreaptă și de contrară creditului public, în cât unii autori și unele hotăriri judecătorești se pronunțau în sens contrar, conferind creditorilor privilegiați și ipotecari o preferință, după rangul lor, asupra despăgubirii datorită de companiile de asigurare ²⁾.

Oricât de echitabilă ar fi fost această soluție, totuși ea eră, în genere și cu drept cuvânt, respinsă, ea fiind contrară principiilor riguroase ale dreptului, căci distrugerea imobilului aducea *ipso facto* desființarea ipotecei și, în consecință, a dreptului de preferință al creditorilor : «*Re corporali extincta, hypotheca perit*», zice legea romană ³⁾.

Spre a curmă orice discuție, și spre a da o dezvoltare mai mare creditului ipotecar prin mărirea garanției împrumutătorilor, legea ipotecară belgiană a adaos, după propunerea ministrului justiției Tesch, dispoziția art. 10 ⁴⁾, care a trecut neschimbat și în legislația noastră. Iată, în adevăr, cum se exprimă art. 1721 din codul nostru civil :

«Când un imobil, recolte sau alte bunuri mobile vor fi asigurate contra incendiului, sau în contra oricărui alt caz fortuit, suma ce se va datori de către asigurător va trebui, dacă nu va fi fost cheltuită la reparafimea obiectului asigurat, să fie afectată la plata creanțelor privilegiate și ipotecare, după rangul fie căreia din ele.

Asemenea se va urmă și cu orice despăgubire va fi datorită de către o a treia persoană, pentru pierdere

²⁾ Vezi Boudouquié, *Assurances contre l'incendie*, 316, și deciziile citate de acest autor, între altele, aceea a Curții din Colmar dela 25 August 1826, etc. Cpr. Labbé, *Revue critique*, anul 1876, *Nouvelle série*, V, p. 683.

³⁾ L. S. Pr., Dig., *Quibus modis pignus vel hypotheca solvitur*, 20, 6.

⁴⁾ Acest text a fost primit în Belgia, de Camera reprezentanților, fără nicio discuție de principiu, ci numai după o scurtă discuție relativă la unele chestii de redacție ale articolului. Vezi Delbecque, *Révision du régime hypothécaire*, p. 80, 81 (ed. din 1852).

¹⁾ Vezi Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, I, 281 urm. și III, 2267 ; Tropiong, *Idem*, IV, 890 ; Martou, *Idem*, I, 261 ; Clovis, *Idem*, I, 264 (ed. din 1861) ; Aubry et Rau, III, § 283, p. 665, nota 10 (ed. a 5-a), etc.

totală sau deteriorațiunea obiectului însărcinat de un privilegiu sau ipotecă». (Art. 1606 C. civ. Art. 448, 679 C. com. Art. 10 L. ipotec. belgiană din 1851) ⁵⁾.

Va să zică, după acest text, companiile de asigurare sunt puse în situația unor terți dobânditori de imobile grevate de inscripții. În caz de sinistru, ele trebuie să plătească despăgubirea ce dătoresc, creditorilor privilegiați și ipotecari, după rangul fiecăruia din ei ⁶⁾.

Această soluție este nu se poate mai dreaptă. În adevăr, dacă imobilul ar fi fost vândut, prețul ar fi aparținut creditorilor privilegiați sau ipotecari. Este deci just ca și valoarea lucrului distrus să le aparțină tot lor, pentrucă această valoare nu este decât echivalentul prețului. De aceea acest principiu a fost consacrat, la noi, prin mai multe legi speciale ⁷⁾.

Acest principiu suferă însă o excepție, sau mai bine zis, o rezervă. În adevăr, despăgubirea datorită de companiile de asigurare nu este afectată la plata creanțelor înscrise decât atunci când ea n'a fost întrebuințată la repararea obiectului asigururat.

Aceste cuvinte nu sunt tocmai clare; de aceea ele au dat loc la controversă. Se susține, în adevăr, că companiile de asigurare nu pot, în loc de a plăti despăgubirea, să repare sau să reclădească imobilul distrus decât atunci când această facultate a fost anume stipulată prin polița de asigurare ⁸⁾.

Soluția contrară este însă mult mai juridică, pentrucă termenii art. 1721 lasă a înțelege că dreptul de a repara sau reclădi imobilul rezultă, în specie, din lege, iar nu din convenția părților. Textul menționat vorbește, în adevăr, de întrebuințarea în repararea obiectului asigururat a sumei datorite de asigurător. Ori de câte ori repararea sau reconstruirea imobilului este rezultatul unei convenții, această reparare sau reclădire este substituită despăgubirii, și asigurătorul nu mai dătoarește nici o sumă de bani ⁹⁾.

⁵⁾ O dispoziție analogă există în codul german (art. 1127), în acei italian (art. 1951), și astăzi chiar în Franța, în urma legii din 19 Februar 1889 (art. 2 și 3). Vezi asupra textului din codul italian, Ricci, *Corso teorico-pratico di diritto civile*, X, 67 urm. (ed. din 1907), iar în privința legii franceze, vezi Baudry et Loyens, *op. cit.*, I, 283 urm.

⁶⁾ Astfel, în caz de arderea imobilului ipotecat Creditului funciar, Compania asigurătoare trebuie să plătească despăgubirea datorită Creditului, în calitate de creditor ipotecar, iar nu proprietarului imobilului. Trib. Ilfov, *Curierul Judiciar* din 1896, No. 26, p. 212.

⁷⁾ Vezi art. 47 din legea dela 1864 pentru regularea proprietății rurale; art. 25 L. de expropriere pentru cauză de utilitate publică din 1864; art. 15 § 2 al legii din 1 April 1894, pentru înființarea unei Bănci agricole, etc. Vezi D. Negulescu, *Teoria privilegiilor și ipotecilor*, p. 9, nota 10 (București, 1902).

⁸⁾ Cloes, *op. cit.*, I, 267 urm., p. 152 urm. Cpr. C. Besançon, Sirey, 46, 2, 359.

⁹⁾ Martou, *op. cit.*, I, 263, p. 299 urm.; Laurent, XXXI, 410. Cpr. Thiry, IV, 451, p. 392. «Afectarea la ipotecă a creanței

Despăgubirea datorită de companiile de asigurare este afectată la plata creanțelor înscrise asupra imobilului, fie că acest imobil a fost asigururat de însuși proprietarul lui, fie de creditorul privilegiat sau ipotecar. Dreptul creditorilor de a asigură imobilul rezultă în adevăr, la noi, din articolul 448 din Codul com. ¹⁰⁾. Iată cum se exprimă acest text:

«Asigurarea se poate face nu numai de proprietar, dar și de creditorul care are vreun privilegiu sau o ipotecă asupra lucrului, și în general de oricine are un interes învederat și legitim sau vre-o răspundere pentru conservarea lucrului».

Rămâne însă bine înțeles că ipoteza de mai sus nu trebuie confundată cu cazul în care creditorii înscrși n'ar fi asigururat însuși imobilul grevat, ci numai creanța lor, căci atunci asigurătorul nu mai este un *negotiorum gestor*, ci lucrează în numele său propriu și în interesul său exclusiv; de unde rezultă că, în asemenea caz, asigurarea este străină proprietarului și celorlalți creditori ¹¹⁾.

Și este indiferent, pentru aplicarea art. 1721, dacă asigurarea a fost anterioară sau posteroară privilegiului ori constituirei ipotecei ¹²⁾.

Mai mult încă, art. 1721 este aplicabil chiar în caz când despăgubirea datorită de compania de asigurare ar fi fost cedată unui terțiu printr'un act anterior titlului creditorilor înscrși, pentrucă legea pune această despăgubire pe aceeaș treaptă cu prețul eșit din vânzarea imobilului grevat ¹³⁾.

A *fortiori*, nici cesiunea despăgubirii făcută unui terțiu, nici poprirea chiar validată în mod definitiv asupra acestei despăgubiri nu este opozabilă creditorilor privilegiați sau ipotecari anterior înscrși, pentru că, în privința lor, despăgubirea datorită de compania de asigurare reprezintă imobilul grevat: *Subrogatum sapit naturam subrogati* ¹⁴⁾.

Cesiunile acestei despăgubiri consimțite înainte de punerea în lucrare a actualului cod civil nu sunt supuse art. 1721, prin aplicarea principiului neretroactivității legilor (art. 1) ¹⁵⁾.

Nu mai rămâne, de asemenea, nici o îndoială că creditorii privilegiați sau ipotecari anteriori punerii în lucrare a codului civil, nu pot să invoace art. 1721 din acest cod, pentru că atât

contra asigurătorului încetează, zice art. 1127 § 2 din Codul german, când lucrul asigururat este reclădit sau înlocuit prin altul, wenn der versicherte Gegenstand wiederhergestellt oder Ersatz für ihn beschafft ist».

¹⁰⁾ În Belgia chestiunea este controversată. Vezi Laurent, XXXI, 411. Cpr. Martou, *op. cit.*, 264, p. 304 urm.

¹¹⁾ Martou, *op. cit.*, I, 265, p. 306; Cloes, *op. cit.*, I, 276, p. 155.

¹²⁾ Martou, *op. cit.*, I, 266, p. 306.

¹³⁾ Martou, *op. cit.*, I, 267, p. 307. — *Contră*: Cloes, *op. cit.*, I, 274, p. 154.

¹⁴⁾ Cloes, *op. cit.*, I, 275. Cpr. Cas. fr. Sirey, 52, I, 272. Vezi și Martou, *op. cit.*, 273.

¹⁵⁾ Martou, *op. cit.*, I, 268.

privilegiile cât și ipotecile nu pot fi nici restrânse, nici întinse printr'o lege posterioară ¹⁶⁾.

Art. 1721 nu prevede numai cazul asigurării unui imobil, ci și acel al asigurării recoltelor și a altor lucruri mobile. Mai mult încă, acest text întinde beneficiul ce conferă creditorilor la orice despăgubiri datorite de terții pentru pierderea totală sau deteriorarea lucrului însărcinat de un privilegiu sau ipotecă (art. 1721 § 2).

În privința recoltelor imobilului ipotecat, cât timp aceste recolte nu sunt deslipite de fond, principiile de mai sus sunt necontestat aplicabile, pentru că aceste recolte sunt imobile prin încorporație, *sunt pars fundi* ¹⁷⁾.

Cât pentru recoltete deslipite de fond, care sunt mobile, și celelalte lucruri mișcătoare asupra cărora poate să existe un privilegiu, se susține că, pentru a-și păstra privilegiul asupra despăgubirii datorită de compania de asigurare, creditorul trebuie să aducă dreptul său la cunoștința asiguratorului printr'o notificare; căci altfel, acest din urmă s'ar putea liberă în mod valid, plătind despăgubirea în mâinile debitorului asigurat, de vreme ce el a putut să ignoreze existența acestui privilegiu ¹⁸⁾.

Art. 1721 nefăcând însă nicio deosebire între asigurarea unui imobil și aceea a imobilelor, nu se poate cu toată lacuna legii, impune creditorului investit cu un privilegiu mobilă o formalitate neimpusă aceluia care are un privilegiu imobilă ¹⁹⁾.

Trecem acum la ultimul paragraf al art. 1721, după care despăgubirea datorită de terții pentru pierderea totală sau deteriorarea obiectului însărcinat de un privilegiu sau ipotecă, este afectată la plata creanțelor privilegiate sau ipotecare, după rangul fie-căreia din ele.

Știm că, prin aplicarea principiului general al responsabilității omului (art. 998, 999), se poate întâmpla ca o altă persoană decât o companie de asigurare să datorească o despăgubire din cauza pierderii sau deteriorării lucrului.

Astfel, după art. 1435, locatarul răspunde de incendiu, dacă nu dovedește că incendiul este rezultatul unui caz fortuit, a unui defect de construcție, sau că focul a fost comunicat dela o casă vecină ²⁰⁾.

¹⁶⁾ Martou, *op. cit.*, I, 269.

¹⁷⁾ Vezi tom. III, partea A, al Coment. noastre, p. 146, text și nota 2 (ed. a 2-a).

¹⁸⁾ Cloes, *op. cit.*, I, 278, p. 156; Casier, *Etudes et commentaires sur la loi hypothécaire*, 120; Laurent, XXXI, 412.

¹⁹⁾ Martou, *op. cit.*, I, 274, p. 310, 311. Această lacună nu mai există în privința privilegiului Creditorului agricol și Băncii agricole, căci contractele de gaj constituite în favoarea lor sunt supuse intabulării în registrul special ținut în fiecare comună. Mai vezi art. 728 Pr. civ. și 480 C. com., modificat prin legea din 15 Iunie 1906.

²⁰⁾ Mai vezi și un alt caz de responsabilitate al locatarului, edictată de art. 1434 din C. civil.

De asemenea, art. 1483 și 1902 din codul civil declară pe arhitecți și antreprenori responsabili, timp de 10 ani, de clădirea unui edificiu, sau facerea unui alt lucru însemnător, dacă acestea au perit în totul sau în parte din cauza unui viciu de construcție, sau unui viciu al pământului, etc., etc.

Ei bine, în aceste cazuri și în altele de asemenea natură, daunele datorite proprietarului lucrului distrus sunt afectate la plata creditorilor privilegiați sau ipotecari, dacă debitorul despăgubirii n'a întrebuințat această despăgubire la repararea sau reclădirea lucrului deteriorat sau distrus. Este adevărat că § 2 al art. 1721 nu face această rezervă, însă trebuie să aplicăm în specie dispoziția § 1 a aceluiași text, din cauza relației strânse ce există între aceste două dispoziții ²¹⁾.

Art. 1951 § 1 din codul italian dispune că mai sunt afectate la plata creanțelor privilegiate sau ipotecare sumele datorite din cauza unei exproprii silite pentru utilitate publică, sau din cauza unei servituți impuse de lege ²²⁾.

Aceeași soluție este admisă și la noi, în privința exproprierei pentru cauză de utilitate publică în baza art. 25 din legea dela 20 Octombrie 1864 ²³⁾.

D. ALEXANDRESCO

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 13 Noembrie 1909

Președinția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

L. Bercovici cu Eufrosina Popescu și alții

Creanță.—Dol.—Nulitatea creanței.—Dacă e opozabilă cesionarului.—(Art 960 și 961 din Codul civil).

Nulitatea unei creanțe pentru cauză de dol din partea cedentului este opozabilă cesionarului, chiar când el ar fi de bună credință, ca și nulitatea fondată pe violență sau eroare.

Deciziunea 332/909.—Respins, ca neintemeiat, recursul făcut de firma L. Bercovici contra deciziunii Curței de apel din București, secția III, cu No 22 din 1908, dată în proces cu Eufrosina Popescu și alții.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Max Gaster, în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat N. Durma, în combateri;

Deliberând,

Asupra unicului motiv de casare invocat:

«Greșită interpretare și aplicare a art 960 și 961 din Codul civil și exces de putere.

²¹⁾ Cpr. Martou, *op. cit.*, I, 276, p. 311, 312; Laurent, XXXI, 413.

²²⁾ «Sono altresì vincolate al pagamento dei crediti privilegiati ed ipotecari le somme dovute per causa di espropriazione forzata per pubblica utilità o di servitù imposta dalla legge». Vezi asupra acestui text, Ricci, *op. cit.*, X, 72.

²³⁾ Cpr. D. Negulescu, *Teoria privilegiilor și ipotecilor*, p. 9, nota 2.

«Instanța de fond fără de a articulari vre-o cunoștință sau participare a noastră la facerea actului de ipotecă de către Eufrosina Popescu în favoarea lui I. Goldstein, act cedat nouă de către d-nii Juster, cesionari și ei la rândul lor dela acesta; mai mult chiar, deși constată buna noastră credință, totuși prin o greșită interpretare și aplicarea a susziselor texte și prin exces de putere, anulează cesiunile și acest act de ipotecă și în mâna noastră, terții cesionari, când după principiile constante de drept anularea nu se putea face decât numai față cu partea care obținut actul prin dol sau cu acele părți cari au cooperat sau au avut știința de manoperile întrebuițate».

Considerând că cezionarul nu poate avea mai multe drepturi decât cedentul al cărui succesor cu titlu particular este;

Că dreptul sau creanța anulată sau redusă, încetând d-a subsista pentru persoana originară investită, încetează și pentru succesorii săi cu titlu universal sau cu titlu particular, cari n'au putut să primească acel drept sau creanță decât virtual anulabil sau reducibil;

Că, nulitatea unei creanțe, prin urmare, pronunțată în contra cedentului e opozabilă cezionarului, cu toată buna sa credință;

Considerând că, aceste principii constante, în drept și necontestate nici chiar de firma recurentă, când e vorba de o nulitate fondată pe violență sau eroare, se aplică și în cazul de nulitate întemeiată pe dolul cedentului;

Considerând, în adevăr, că mai întâiu, dacă după articolul 960 din Codul civil, dolul s'are deosebire de violență, nu este o cauză de nulitate a convențiilor, de cât în cazul când e comis de una sau cu participarea uneia din părțile contractante, acțiunea pentru cauză de dol, ca și cea pentru eroare sau violență, tinde la același scop, adică la stingerea dreptului sau a creanței născută sub imperiul dolului, violenței sau eroarei;

Că apoi, art. 953 și 961 din Codul civil, cari copriind în aceeași termeni eroarea, dolul sau violența, și fac din ele o cauză de nulitate a convențiilor, le asimilează, în această privință, în modul cel mai absolut;

Că în fine, dacă, în caz de dol, ar fi altfel decât în caz de violență sau eroare, acei cari întrebuițează manopere dolosive ar fi mai favorizați, căci n'ar avea decât să-și transmită dreptul lor unui terțiu, pentru ca, față de ei, această nulitate să nu poată fi invocată;

Considerând că rezultă, prin urmare, din cele ce preced, că nulitatea unei creanțe pentru cauză de dol din partea cedentului, este opozabilă cezionarului acelei creanțe, chiar când el ar fi de bună credință, ca și nulitatea fondată pe violență sau eroare;

Considerând că, din deciziunea Curței de apel din București secția III-a cu No. 22 din 28 Martie 1908, supusă recursului, rezultă în fapt, că, în ziua de 17 Iulie 1908 Eufrosina Popescu convenise cu Wolf Jäger și Sigmund Löbel, să i construiască o casă pe locul ce ea avea în București, strada Cuza-Vodă 82, pentru prețul de 28.000 lei;

Că, a doua zi chiar 18 Iulie, Eufrosina Popescu constituie asupra aceluși imobil, o ipotecă de 5000 lei în favoarea lui I. Goldstein;

Că, după câteva zile, la 4 August 1898, I. Goldstein cedează această creanță ipotecară lui I. Löbel, unul dintre constructori cari, după 9 zile, la 14 August, o dă în găgii firmei N. et Ad. Juster, asupra căreia s'a adădecat în ziua 26 Noemvrie același an iar dela această firmă prin cesiune zisa creanță trece la firma L. Bercovitz, recurenta de astăzi;

Că Eufrosina Popescu, crezându-se înșelată, cere prin justiție anularea tuturor acestor acte față de toate persoanele aci numite;

Că, în fine, prin deciziunea atăcată cu recurs Curtea din București secția III-a, constatând, din actele, faptele și împrejurările cauzei, că Eufrosina Popescu n'a fost determinată ca să consimță la încheierea contractului de construcțiune și la constituirea ipotecei decât numai prin manoperile dolosive întrebuițate contra-i de către

W. Jäger și I. Löbel cu participarea lui Goldstein, anulează, întemeindu-se pe aceste constatări de fapt și pe dispozițiunile art. 961 din Codul civil, atât contractul de ipotecă intervenit între Eufrosina Popescu și Goldstein cât și toate actele de cesiune a acestei creanțe intervenite între Goldstein, Löbel, firma N. et Ad. Juster și L. Bercovitz;

Considerând că, judecând astfel, instanța de fond a dat o bună interpretare și a făcut o bună aplicare art. 960 și 961 din Codul civil, vizate în mijlocul de casare, și n'a comis nici un exces de putere;

Că, dar, acest unic motiv de casare nefiind întemeiat, recursul cătă să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc

Observație. — Care este, în privința celor de al treilea, efectul anulării unei convențiuni pentru viciu de consimțământ? De exemplu: am vândut un imobil lui X, pe care și el, la rândul lui, l-a vândut altuia. În urma anulării contractului pentru un viciu al consimțământului meu, sunt eu în drept a cere restituirea imobilului dela acest achizitor de bună credință, presupunând, bine înțeles, că hotărârea îi este opozabilă, adică, că el a figurat ca parte în procesul de anulare?

În privința erorii și a violenței, toți autorii sunt de acord spre a decide că sentința de anulare este opozabilă celui de al treilea, dacă el a figurat ca parte în proces (căci altfel hotărârea de anulare ar fi *res inter alios acta*); pentrucă, în asemenea caz, partea cu care am contractat (cumpărătorul) nedobândind nici un drept dela mine, n'a putut nici el transmite vreun drept celor de al treilea. «*Nemo plus juris ad alium transferre potest quam ipse habet*»¹).

Dar dacă autorii sunt de acord spre a decide că anularea pentru eroare și violență se resfrânge asupra terților, chestiunea este controversată în privința dolului, și se susține de unii că anularea pentru cauză de dol nu este opozabilă celor de al treilea succesorii cu titlu particular de bună credință ai părții contractante²), pentru că dolul n'ar fi propriu zis un viciu al consimțământului, ci ar da loc numai la o acțiune în despăgubire, care acțiune fiind personală, n'ar putea fi exercitată contra subachizitorilor cu titlu particular, de vreme ce ei nu succed la acțiunile personale ale autorului lor³).

Acest sistem se întemeiază mai cu seamă pe dreptul roman, după care *actio* și *exceptio doli* se dădeau numai în contra autorului dolului, *specialiter in personam*⁴), iar acțiunea și excepțiunea

¹ L. 54, Dig., *De div. regulis juris antiqui*, 50, 17 și art. 580, 1521 C. Calimah (442, 1138 C. austriac).

² În cât privește însă moștenitorii universali (*les ayants-cause universels*), nu mai rămâne nici o îndoială că anularea le este opozabilă, ca și autorului dolului. Cpr. T. Hue, VII, 41; Baudry-Lacantinerie, II, §20; Demolombe, XXIV, 189, etc.

³ Cpr. Marcadé, IV, 419; Păucescu, *Oblig.*, I, 153, 154, etc.

⁴ Cpr. L. 2 § 1 și L. 4 § 26, Dig., *De doli mali et metus exceptione*, 44, 4; L. 5, Cod, *De rescindenda venditione*, 4, 44.

quod metus causa operă generaliter in rem⁵⁾, adeică era opozabilă nu numai autorului violenței, dar oricărui detentor sau posesor al lucrului smuls prin violență, chiar dacă el eră de bună credință.

Această doctrină este însă, după părerea noastră, inadmisibilă, ca una ce este contrară atât textului cât și spiritului legii. În adevăr, art. 953 clasifică dolul între viciile de consimțământ, iar art. 961 nu face nici o deosebire în privința acțiunii în anulare, oricare ar fi cauza din care ea ar rezultă: eroare, violență sau dol. Prin urmare, trebuie să aplicăm tuturor viciilor de consimțământ regula cunoscută: *Nemo plus juris ad alium transferre potest quam ipse habet*, a cărei aplicare o găsim în art. 1770 Cod. civil. Cel de al treilea achizitor, fie el chiar de bună credință, va restitui deci imobilul cumpărat de dânsul, rămânându-i recurs contra vânzătorului său⁶⁾.

Acest sistem are în favoarea sa, după cum spune un autor⁷⁾, nu numai textul legii, dar încă rațiunea și principiile de drept.

Așa dar, toate drepturile subachizitorilor dobândite de dânsii vor cădea prin acțiunea în anulare, în baza principiului cunoscut: *Resoluto jure dantis, solvitur jus accipientis* (art. 769, 830, 1380, 1770, etc. Cod. civil).

Curtea noastră de casție a zis foarte bine cu altă ocazie, în această privință, că, pentru ca o rezoluție să aibă efect numai în viitor, și să nu se refrângă asupra terților, cari au contractat mai înainte, trebuie să existe o dispoziție formală a legii, așa precum sunt art. 147, 316, 701, 765, 834, 855, 1369, etc., dispoziție care, în specie, nu există⁸⁾.

De căteori însă eroarea și dolul nu dau loc decât la o acțiune în daune, când, de exemplu, dolul n'a fost urzit de una din părțile contractante, această acțiune fiind personală, nu poate fi exercitată contra terților subachizitori, ci numai contra părții contractante. «*Dolus ei duntaxat nocere debet, qui eum admisit*»⁹⁾.

D. ALEXANDRESCO

⁵⁾ L. 9 § 1 și L. 14 § 3, Dig., *Quod metus causa gestum erit*, 4, 2.

⁶⁾ Vezi Bufnoir, *Propriété et contrat*, p. 620 și 701; Aubry et Rau, IV, § 336, p. 427 (ed. a 5-a); Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, VIII, 182, precum și mulți alți autori citați în tom. V al Coment. noastre, p. 91, nota 1.

⁷⁾ Accolas, *Manuel de droit civil*, II, p. 763.

⁸⁾ Cas. rom. Bult. s. I, anul 1883, p. 65, 66.

⁹⁾ L. 9, Dig., *Que in fraudem creditorum*, 42, 8.

A apărut un important studiu: *Femeia după vârste și ocupațiuni*, de d-l profesor Constantin Tanoviceanu, Prețul lei 3.50.

De vânzare la *Curierul Judiciar*, care servește orice cărți de drept române sau streine, broșate sau legate după dorință, contra valoare, mandat sau ramburs.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența dela 24 Septembrie 1909

Președinția d-lui V. BĂLĂȘESCU, Președinte

Șmil Natanson cu Crisanta L. Vandora și Lupu Schwartz

Poprire. - Validarea ei. - Respingerea acțiunii de către instanțele de fond relativ la recunoașterea creanței de către părți - Dacă se poate proceda la judecarea validării popririi mai înainte de judecarea recursului în casție. (Art 455, alin. ultim din Proc. civilă).

Potrivit art. 455, alin. ultim din Procedura civilă poprirea, ca măsură de asigurare, trebuind să se fie menținută până când reclamantul a terminat cursul acțiunii sale în mod definitiv, până la această dată nu se poate procedea la judecarea validării popririi.

Asfel, împrejurarea că reclamantul a căzut în acțiune la instanțele de fond ale căror sentințe se consideră ca definitive, nu rezolvă încă pricina, fiindcă legea nu cere ca validarea popririi să se facă când s'a pronunțat o sentință definitivă de instanțele de fond, ci atunci când reclamantul a obținut o sentință definitivă în contra debitorilor, sentință care încă nu se poate considera ca obținută, acțiunea reclamantului pentru recunoașterea creanței fiind încă în curs de judecată din momentul ce s'a introdus recurs în casție.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Șmil Natanson în contra cărții de judecată No. 493/909 dată de d-l jude de pace ocolul Bârlad, prin care s'a invalidat poprirea efectuată de comisarul desp. III Bârlad, prin procesul-verbal No. 2227 din 10 Iulie 1908, în mâinele d-lui Lupu Schwartz, în pretenția lui Șmil Natanson, pentru suma de 1000 lei;

Având în vedere că prin cererea făcută de Șmil Natanson s'a solicitat dela d-l judecător ocol Bârlad ca, în baza unei cambii de 1000 lei să se efectueze poprirea sumei de mai sus în mâinele lui L. Schwartz din banii ce are a da d-nei Hrisanta L. Vandora și d l judecător a ordonat efectuarea popririi, rămânând ca termenul pentru validarea ei să se fixeze când reclamantul va prezenta titlul definitiv;

Având în vedere că Șmil Natanson a intentat acțiunea pentru suma de bani ce avea de luat în baza cambiei și d-l judecător i-a respins acțiunea; s'a făcut apel și tribunalul, prin sentința No. 15 din 12 Februarie 1909 a respins apelul lui Șmil Natanson constatând că nu putea Natanson face acțiune, de oare nu dovedește că plătește patenta de bancher. Contra acestei sentințe s'a făcut recurs de Șmil Natanson cum se dovedește cu certificatul grefei acestui tribunal sub No. 27696/909;

Având în vedere că d-na Vandora servindu-se de sentința acestui tribunal sub No. 15/909, investită cu formula executorie, a stăruit la d-l judecător ca să pună termen de judecată la poprirea lui Natanson și dovedind că acțiunea acestuia a fost respinsă, d-l judecător prin cartea de judecată atacată cu apel a înfirmat poprirea;

Având însă în vedere că din moment ce Natanson dovedește astăzi că a făcut recurs în contra sentinței comerciale No 15/909 prin care i s'a respins acțiunea, prin aceasta acțiunea sa este încă în curs de judecată, fiind posibil ca pe această cale să dobândească câștig de cauză și prin urmare, un titlu definitiv în contra debitorilor săi;

Că potrivit art. 455, alin. ultim din Proc. civilă poprirea, ca măsură de asigurare, trebuind să se fie menți-

nută până când reclamantul a terminat cursul acțiunii sale în mod definitiv, până la această dată nu se putea procedea la judecarea validării poprii;

Că împrejurarea că reclamantul a căzut în acțiunea sa la instanțele de fond, ale căror sentințe se consideră ca definitive, nu rezolvă încă pricina, fiindcă legea nu cere ca validarea poprii să se facă când s'a pronunțat o sentință definitivă de instanțele de fond, ci atunci când reclamantul a obținut o sentință definitivă în contra debitorilor, sentință pe care încă nu a obținut-o; acțiunea reclamantului pentru recunoașterea creanței fiind încă în curs de judecată prin introducerea recursului în casafie.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, în unire cu concluziile ministerului public admite, apelul, etc.

(ss) V. Bălășescu, V. Stamatopol.

Grefier (s) I. Zahareanu

Osebită părere

Noi G. Petrescu-Dâmbovița, judecător de ședință diferim de majoritate pentru motivele următoare:

În vedere că orice creditor, potrivit art. 455 din Proc. civilă are facultatea ca odată cu intentarea acțiunii, chiar dacă nu are act scris, să poprească sumele sau efectele datorite datornicului său de către un al treilea, și că în acest caz validarea se va face după ce reclamantul va fi obținut o sentință definitivă;

În speță, Șmil Natanson având să ia cu o cambie 1000 lei dela d-na Hrisanta L. Vandora tutoarea a minorilor săi fi rămași pe urma def. său soț L. Vandora, odată cu intentarea acțiunii a cerut și judecătoria ocolului urban Bârlad a admis înființarea unei poprii, ce s'a efectuat în mâinele d-lui Lupu Schvart a orice sumă de bani ce acesta ar datora d-nei Hrisanta L. Vandora;

În vedere că acțiunea lui Șmil Natanson a fost respinsă atât la judecătoria cât și în apel la tribunal;

În vedere că această sentință a tribunalului a fost investită cu formula executorie și pe temeiul ei d-na Hrisanta L. Vandora a cerut judelei de ocol Bârlad să invalideze poprirea și judecata prin cartea No. 493/909 apelată admitând cererea a invalidat acea poprire;

În vedere că Șmil Natanson a făcut recurs contra sentinței tribunalului, însă întrucât, în speță, recursul nu suspendă executarea, hotărârea definitivă urmează să-și producă efectele sale. Că validarea sau invalidarea unei poprii atarnă de hotărârea definitivă care admite sau respinge acțiunea principală, pe temeiul căruia numai și în mod provizoriu s'a încuviințat poprirea;

Că prin cuvântul «sentința definitivă» din art. 455 din Proc. civilă nu se poate înțelege alte sentințe de cât acele cuprinse în art. 376 din Proc. civilă; că, în speță, acțiunea lui Șmil Natanson a parcurs două grade de jurisdicție;

În vedere că dacă legiuitorul prin art. 455 din Proc. civilă a încuviințat o măsură de asigurare în favoarea creditorului potrivit principiului pus în art. 1718 din Codul civil, că debitorul este ținut a împlini îndatoririle sale cu toate bunurile sale prezente și viitoare, numai pentru faptul că a pus în mișcare dreptul ce se pretinde prin acțiunea intentată și numai în vederea lămuririi aceluși drept pe cale de judecată sub forma unei hotărâri definitive, tot cu același cuvânt atunci când hotărârea definitivă nu a consacrat dreptul ce se pretinde și în vederea căruia s'a încuviințat poprirea, suma poprită ca măsură de asigurare urmează să fie liberată, căci a se pretinde că trebuie să stea încă poprită după hotărârea definitivă, este a trece peste dispozițiile formale din art. 455 din Proc. civilă;

Pentru aceste motive suntem de părere a se respinge ca nefondat apelul făcut de Șmil Natanson, etc.

Jude de ședință (s) G. Petrescu-Dâmbovița.

JUDECĂTORIA OCOLULUI I RURAL CRAIOVA

Audiența dela 13 Ianuarie 1910

N. Hociota cu Primăria orașului Craiova

Cartea de judecată penală No. 225

Regulamente de poliție comunală. — Intocmirea lor. — Când se aplică ele. — Materiile cari pot forma obiectul acestor regulamente. — Principiul restricțiunii dreptului de proprietate. — Interes general — Drept câștigat. — Puterea retroactivă a regulamentelor de poliție comunală. — Hotărârile primarului. — Caracterul lor. — Călcarea regulamentelor. — Contravenție de simplă poliție. (Art. 41, 54, 99 din legea pentru organizarea comunelor urbane, 57 din regulamentul pentru poliție comunală al orașului Craiova; art. 480 din Codul civil, 385, al. 9 din Codul penal și 159 din Proc. penală).

1. *Instanțele judecătorești sunt investite cu dreptul de a aplica rânduelile legii penale, acelora cari calcă regulamentele de poliție comunală, însă mai înainte de a face aceasta, ele au dreptul și datoriu de a examina, dacă aceste regulamente, sunt date pentru executarea unei legi și cu îndeplinirea formalităților acelei legi.*

Potrivit art. 41 din legea pentru organizarea comunelor urbane, consiliile comunale întocmesc regulamente de administrațiune interioară și de poliție comunală, și în deosebire asupra celor enumerate în art. 99, putând prin aceste regulamente, fixa pedepse pentru călcătorii lor, cari pentru cazul, când nu vor fi hotărâte de lege, ele nu vor putea întrece pedepsele de simplă poliție.

2. *Măsurile, cari pot forma obiectul regulamentelor de poliție comunală, cu privire la materiile enumerate în art. 99, urmează să fie referitoare, nu la însuși dreptul de proprietate, ci la exercițiul folosinței acestui drept.*

3. *Folosința dreptului de proprietate, poate fi restrânsă într'un interes de poliție locală, sau restricțiunea poate să rezulte din conflictul drepturilor private.*

În ceea ce privește restricțiunea dreptului de proprietate într'un interes de poliție locală, consiliile comunale, prin regulamentele ce întocmesc, nu pot lua măsuri cu privire la exercițiul folosinței acestui drept, de cât numai într'un interes general.

4. *Măsurile de poliție, pe cari autoritățile municipale, sunt îndreptățite ca să le ia, prin regulamente, având de scop ca să asigure liniștea cetățenilor, ca să îmbunătățească o stare de lucruri, care se reproduce în fiecare zi, și în fiecare zi poate să aducă un nou pericol, fiind de ordine publică, au putere retroactivă.*

5. *Hotărârile primarului, date potrivit art. 54 din legea pentru organizarea comunelor urbane, conform planurilor de aliniere și regulamentelor în regulă adoptate, au puterea unui regulament permanent și executoriu. Că în orice alt caz ar da primarul hotărâri, asemenea altor, ar avea un caracter particular, și o aplicațiune momentană, ele nefiind de cât fundamentul unei posesiuni precare. Aceste hotărâri, nu pot constitui pentru judecată, o scuză legală a contravențiunii, a cărei represiune este urmărită înaintea ei.*

6. *Când un inculpat, este dovedit ca făptuitor al unei contravențiuni polițienești, judecata, potrivit art. 159 din Proc. penală, pronunțând pedeapsa prevăzută de lege, mai urmează, ca accesoriu al acestei pedepse, să se hotărască prin aceeași hotărâre și asupra cererilor de restituțiune sau daune.*

7. Potrivit art. 41, al. 3 din legea pentru organizarea comunelor urbane, și în caz de nevoită din partea contravenientului de a face aceea ce i s'a ordonat, primăria, urmează a fi autorizată de a face ea aceasta pe socoteala și pe pericolul contravenientului.

Judecata,

Având în vedere, procesul-verbal din 25 Septembrie 1909, întocmit de comisarul circ. 4 Craiova, prin care N. Hociota, român, major, de profesie comerciant, domiciliat în Craiova, strada Postelnicu Fir No. 16, este dat în judecată pentru faptul prevăzut de art. 57 din regulamentul pentru poliție comunală al orașului Craiova, și pedepsit de art. 385, al. 9 din Codul penal;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că din toate acestea rezultă următoarele:

Consiliul comunal al orașului Craiova, a întocmit și votat, potrivit art. 41 din legea pentru organizarea comunelor urbane, un regulament, pentru toate măsurile de poliție comunală, prevăzute de art. 54 și urm., precum și pentru îndatoririle enumerate la art. 99 din vorbita lege. Acest regulament a fost sancționat prin înaltul decret regal No. 1849 din 1 Iunie, publicat în *Monitorul Oficial* No. 58 din 12 Iunie 1909;

Prin art. 57 din acest regulament, se dispune că pentru apărarea orașului de incendii, nu sunt permise depozitele de cherestea în cuprinsul lui, ele neputându-se înființa decât în afară de oraș, la 200 m. de ultima locuință iar actualele depozite de cherestea, se vor muta în termen de 3 luni dela promulgarea acestui regulament;

Fiindcă, d-l N. Hociota, avea un depozit de cherestea în cuprinsul orașului, strada Postelnicu Fir No. 16, în executarea vorbitului regulament, primăria orașului Craiova, prin primarul său respectiv, printr'o somație adresată numitului îi face cunoscut acestuia, rânduelile citatului articol, invitându-l ca să se conformeze acestui articol;

D-l N. Hociota, nefiind următor somației este dat în judecată acestei instanțe judecătorești, ca contravenient la art. 57 din regulamentul arătat, iar partea civilă primăria orașului Craiova, reprezentată prin primarul său respectiv, a cerut a se face aplicarea art. 385, al. 9 din Codul penal condamnându-se contravenientului la amenda prevăzută de acest text de lege, și la obligarea acestuia, de a-și muta depozitul de cherestea din cuprinsul orașului Craiova strada Postelnicu Fir No. 16 în afară din oraș, la 200 m. de ultima locuință, iar în caz de nevoită din parte-i de a face aceasta, să fie autorizată primăria de a muta ea depozitul, pe socoteala și pe pericolul contravenientului, constituindu-se ca parte civilă cu suma de un leu;

Contravenientul a cerut achitarea, de oarece, el având dreptul de a-și avea depozitul de cherestea în strada Postelnicu Fir No. 16, în baza permisiunii No 11191 din 1 Octombrie 1905, dată de primăria orașului Craiova, înainte de punerea în aplicare a regulamentului ce se execută are prin aceasta un drept câștigat pe care nu i-l poate atinge acest regulament;

La acestea, primăria orașului Craiova, prin primarul său respectiv, a susținut că permisiunea invocată de contravenient, nu poate avea efectul ce i-l atribuie numitul, de oarece, ea este un act de favoare și precar, care nu poate constitui o scuză legală a contravenției, apoi că regulamentele de poliție comunală, au putere retroactivă;

Având în vedere regulamentul pentru poliție comunală întocmit de Consiliul comunal al orașului Craiova;

Considerând că este netăgăduit că instanțele judecătorești, sunt investite cu dreptul de a aplica rânduelile legii penale, acelor care calcă regulamentele de poliție comunală;

Considerând însă că ori de câte ori este nevoie de a se face acesta, instanțele judecătorești au dreptul și datoria, mai întâi de a examina dacă aceste regulamente sunt date pentru executarea unei legi și cu îndeplinirea formalităților acelei legi;

Având în vedere în acest scop art. 41 și 99 din legea pentru organizarea comunelor urbane;

Considerând că potrivit art. 41 din această lege, Consiliul comunal, face regulamente de administrațiune interioară și de poliție comunală și în deosebi asupra celor enumerate în articolul 99, putând prin aceste regulamente fixa pedepse, pentru călcătorii lor, cari, pentru cazul, când nu vor fi hotărâte de lege, ele nu vor putea întrece pedepsele de simplă poliție;

Considerând că potrivit art. 99 din aceeași lege, măsurile de poliție comunală, cari pot forma obiectul regulamentelor, sunt între altele, privitoare și la ferirea orașelor, contra incendiilor;

Considerând că acest articol, determină materiile, asupra cărora, autoritățile municipale, pot să facă regulamente;

Considerând că măsurile, cari pot forma obiectul acestor regulamente, cu privire la aceste materii, urmează să fie referitoare, nu la însuși dreptul de proprietate, ci la exercițiul folosinței acestui drept;

Considerând că potrivit art. 483 din Codul civil, proprietarul nu poate să se folosească de dreptul său, în așa chip, în cât să lovească în dreptul altuia;

Considerând că acest text de lege, stabilește principiul restricțiunii dreptului de proprietate fără însă a-i fixa limita;

Considerând că folosința dreptului de proprietate, poate fi restrânsă într'un interes de poliție locală sau restricțiunea poate să rezulte din conflictul drepturilor private (Laurent, v. 6);

Considerând că în ceea ce privește restrângerea dreptului de proprietate într'un interes de poliție locală, Consiliile comunale, prin regulamentele ce întocmesc, nu pot lua măsuri cu privire la exercițiul folosinței acestui drept, decât numai într'un interes general, adică întruată întrucât sănătatea, siguranța, liniștea cetățenilor, sunt interesate la aceasta;

Considerând că în scopul, de a feri orașul de incendii, s'a hotărât, că autoritatea municipală, prin regulamente, poate să interzică, sau să limiteze, în vecinătatea locurilor locuite, la o distanță determinată, depozite de lemne, de pae de materii combustibile, de orice natură, și prohibițiunea se poate aplica, la locurile închise ca și cele deschise, stabilimentelor industriale, ca și celor particulare, depozitelor comerciale, ca și celor casnice, sau de exploatațiunea rurală (Pandectes françaises, tome 8 pag. 736, No. 768);

Că astfel fiind, urmează a se vedea că măsura din art. 57 din regulamentul pentru poliție comunală al orașului Craiova, cu privire la apărarea orașului contra incendiilor, fiind luată într'un interes general, și având de scop numai regulamenterarea exercițiului dreptului de a avea depozite de cherestea în cuprinsul orașului, fără să atingă însuși dreptul de proprietate, este o măsură luată în conformitate cu legea pentru organizarea comunelor urbane;

Având în vedere că regulamentul pentru poliție comunală al orașului Craiova, este executoriu, de oarece el a fost aprobat prin decret regal și publicat în *Monitorul Oficial*;

Având în vedere că prin acest regulament, se prevede că înfrângerea dispozițiilor ce el cuprinde, se pedepsește ca contravențiune de simplă poliție;

Că în cazul acesta, dispozițiunea luată de Consiliul comunal al orașului Craiova prin art. 57 din acest regulament, cu privire la apărarea orașului contra incendiilor, urmează ca să producă, față de judecată și cetățeni, efectele unei legi;

Având în vedere că contravenientul N. Hociota susține că el, așezându-și depozitul de cherestea în str. Postelnicu Fir No. 16, în temeiul permisiunii date de primarul orașului Craiova, înainte de punerea în aplicare a regulamentului ce se execută, are prin aceasta, un drept câștigat pe care nu i-l poate atinge regulamentul;

Având în vedere că față cu această întâmpinare, urmează a se vedea dacă dispozițiunile regulamentelor pentru poliție comunală au putere retroactivă și dacă autorizațiunea primarului, de care se prevalează contravenientul, poate constitui pentru judecată o scuză legală a contravențiunii.

Considerând că, ca aplicațiune a principiului restricțiunii dreptului de proprietate nimeni nu poate să dobândească, prin o posesiune oarecare dreptul de a se folosi de lucrul său, în așa fel încât să compromită siguranța și liniștea cetățenilor (Sirey, anul 1865 p. 292);

Considerând că măsurile de poliție, pe care autoritatea municipală este îndreptățită ca să le ia prin regulamente, având

de scop ca să asigure liniștea cetățenilor, ele sunt de ordine publică;

Că în cazul acesta dispozițiunile regulamentelor de poliție comunală, având de obiect, de a îmbunătăți o stare de lucruri, care se reproduse în fiecare zi, și în fiecare zi poate să aducă un nou pericol, au putere retroactivă (Sirey, 1865 p. 292);

Având în vedere și art. 54 din legea pentru organizarea comunelor urbane;

Considerând că acest text de lege prevede că primarul dă autorizațiunile necesare, numai conform planurilor de aliniere și regulamentelor în regulă adoptate;

Că numai atunci hotărârile date de primar, au puterea unui regulament permanent și sunt executorii, când se întemeiază, pe un regulament aprobat de Consiliul comunal, sau ar fi aprobate de acest Consiliu comunal;

Că în oricare alt caz ar da primarul hotărâri, asemenea hotărâri ar avea un caracter particular și o aplicațiune momentană, ele nefiind decât fundamentul unei posesiuni precare;

Având în vedere că autorizațiunea, în baza căreia, contravenientul cere achitarea, ne fiind întemeiată pe un regulament întocmit de Consiliul comunal, are caracterul acestor din urmă hotărâri;

Că de asemenea este stabilit că regulamentele pentru poliție comunală, obligă pe toți locuitorii unei comune, fără ca vreun privilegiu să poată fi invocat, sau să fie posibil, actele particulare de favoare, cari ar creea asemenea privilegii, ne putând constitui pentru judecată o scuză legală a contravenției, a cărei represiune este urmărită înaintea ei. Astfel, permisunea primarului, sau ajutorului de primar, n'ar putea face ca infracțiunea să fie scuizabilă (De Fooz, Le droit administrative belge, vol. 4 p. 155);

Că din toate acestea, stabilindu-se că primarii, ne fiind îndreptățiți de a dispensa prin autorizațiuni particulare, pe cetățeni, de a executa legile, — în speță, — autorizațiunea invocată de contravenient, nu poate avea de efect, de a face ca să dispară contravențiunea de față;

Considerând că din cele ce preced, se stabilește că N. Hociota, a contravenit, rânduelilor art. 57 din regulamentul pentru poliție comunală al orașului Craiova;

Că așa fiind, contravenientul, s'a făcut pasibil de pedeapsă prevăzută de art. 385 alin. 9 din Codul penal, care s'a citit în ședință publică în următoarea cuprindere:

Art. 385 din Codul penal. Se vor pedepsi cu amendă dela cinci lei până la zece lei:

9. Acei cari vor călca regulamentele făcute după lege, de către puterea administrativă, sau de către autoritatea municipală;

Considerând N Hociota, fiind dovedit făptuitorul, contravențiunii ce i se impută, potrivit art. 159 din Proc. penală, pe lângă amendă hotărârlă de art. 385 alin. 9 din Codul penal, mai urmează ca accesoriu al acestei pedepse, a fi condamnat ca să-și mute și depozitul de chereștea din cuprinsul orașului Craiova, str. Postelnicu Fir No. 16, în afară din oraș, la 200 m de ultima locuință;

Considerând că potrivit art. 41 alin. 3 din legea pentru organizarea Comunelor urbane și în caz de nevoită din partea contravenientului de a și muta depozitul de chereștea astfel după cum s'a zis mai sus, Primăria orașului Craiova, urmează ca să fie autorizată, de a muta acest depozit de chereștea, pe socoteala și pericolul contravenientului;

Că în ceea ce privește cererea de despăgubiri civile, ea fiind întemeiată, urmează a fi admisă, obligându-se contravenientul a plăti Primării orașului Craiova, un leu despăgubiri civile;

Pentru aceste motive, condamnă, etc.

Judecător (s) C. Dumitrescu

CURTEA DE CASAȚIE DIN FRANȚA

15 Decembrie 1909

Divorț — Pensie alimentară — Repararea prejudiciului cauzat. — Art. 301 C. fr. (281 C. civ. român).

Pensiunea alimentară pe care art. 301 din Codul civil (281 C. civ. rom.) permite de a o acorda ace-

luta din soți care a dobândit divorțul, asupra bunurilor fostului său soț, constituie o reparare a daunelor ce acei dintâi a cauzat celui de al doilea prin ruperea anticipată a căsătoriei și a obligațiilor ce izvorăsc din ea.

(Din Sirey 1910, Bulletin des sommaires, I, p. 1).

Observație. — Care este caracterul pensiunii alimentare statorniceită de art. 281 din codul civil? Chestiunea este controvertată. Unii, între cari și Curtea de casație din Franța, prin decizia de față, consideră această pensie alimentară ca o despăgubire la care soțul nevinovat ar avea drept pentru a fi dezdăunat de faptul desfacerei căsătoriei (art. 998 C. civ.), *eine volle Gemüthung*, după cum se exprimă art. 1266 din codul austriac, nereprodus în codul Calimach. (Vezi în acest sens, Planiol, III, 643; Arntz, I, 469; Baudry et Chauveau, *Divorce*, III, 289, 291; T. Hue, II, 421; T. Popescu-Cudalbu, *Dreptul* din 1898, No. 6; D. Alexandresco, *Dreptul* din 1882, No. 75, etc.).

Adevărul e însă că ne aflăm, în speță, în fața unei adevărate pensii alimentare, care își are temeiul său în obligațiile ce izvorăsc din căsătorie; de unde rezultă că această obligație alimentară este, ca toate celelalte, personală soțului condamnat, și ea atare, se stinge prin moartea lui, fără a trece la moștenitorii săi. În adevăr, dacă ar fi vorba de o despăgubire, ea ar fi datorită în toate cazurile, iar nu numai atunci când soțul nevinovat este în lipsă. (Vezi în acest din urmă sens, singurul juridic, Laurent, III, 311; Thiry, I, 377; Boudant, II, p. 105, *ad notam*; Iulian Teodorescu, *Dreptul* din 1903, No. 58, p. 481; D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, II, p. 183, text și nota 1 (ed. a 2-a), care revine asupra primei sale opinii, etc.).

Locot. D-r G. Danielopol

NECROLOG

Cu adâncă părere de rău înregistrăm știrea morței lui Emil Leppădatu, Președintele Tr. bunalului Iași secția Comercială.

Spirit drept și echitabil, suflet cumpănit, deopotrivă atent pentru cricnele de o însemnată superioară ca și pentru acele de o valoare minimă. Leppădatu se deosebea și prin sobrietatea ideală a vieței lui în societate. Un adevărat temperament de magistrat.

Pentru magistratură dispariția lui Leppădatu este o pierdere reală.

Domnii abonați cari și-au schimbat adresa sunt rugați, pentru a putea primi ziarul regulat, să ne comunice printr-o carte poștală noua d-lor adresă, indicând exact pe lângă nume și vechea d-lor adresă.